

Antoni Fernández Teixidó

Honorable presidenta, honorable conseller, honorable consellera, diputades i diputats, primeres paraules per saludar la presència del departament avui aquí, la senyora Arderiu, el senyor Carrera, el senyor Miralpeix i el senyor plana, siguin vostès molt benvinguts; i, la segona, un capítol breu però forçat d'agraïments, i crec que interpreto, a més, tots els portaveus. Agraïment al nostre lletrat, que ha fet una magnífica feina; al nostre gestor, el senyor Zardoya; el nostre lletrat, el senyor Domínguez i el nostre gestor el senyor Zardoya; molt particularment des del punt de vista de Convergència i Unió els companys que ens han ajudat en aquesta feina encapçalats per la Clara Tarrida, i a tots i totes les diputades que han treballat, jo els vull agrair, potser ho faig no tant com a portaveu de Convergència i Unió sinó com a president de la comissió, però, diputades i diputats, els vull agrair la feina que vostès han fet magníficament en comissió. Siguin, doncs, aquestes les meves primeres paraules.

La segona és, si m'ho permeten i amb brevetat, una declaració de principis que té tres punts concrets, que donaria cada punt per una intervenció, i, naturalment, no tinc temps de fer-ho, la primera és, és conscient aquesta cambra que estem davant del pitjor moment de la crisi, la cara de la crisi és lletja com mai i aquesta crisi té una conseqüència que vull creure que anima les reflexions i les preocupacions, del Govern indiscutiblement, del grup parlamentari que jo represento indiscutiblement, i penso que de tots els grups de l'oposició: l'atur. Considerem que la cara lletja de la crisi té una conseqüència absolutament letal que és l'atur, i és pensant en combatre l'atur com hem d'encarar aquest debat pressupostari, de fet, com ho hem fet, i més enllà, des de la conselleria ha estat aquest l'element clau, un pressupost, primer principi, un pressupost per vèncer la crisi i una crisi doblegada per acabar amb l'atur i alleujar, sí –sí–, senyores i senyors diputats, el patiment de tanta i tanta gent que cap dels diputats i diputades d'aquesta cambra ens deixa indiferents. Primer declaració.

La segona, no tot pressupost serveix per combatre...

Fitxer 15

[#] esment a la crisi. Pensem, modestament –vostès ja veig que no–, però nosaltres pensem, modestament, que el nostre pressupost hi ajuda decisivament. Altres pressupostos són possibles? Sí, ja ens ho han dit vostès. Però nosaltres creiem que aquest és el millor per vèncer la crisi. I, després, queda inqüestionable el coratge polític i la voluntat del Govern d'aconseguir-ho. Justament amb el pressupost, amb les mesures, i la determinació del grup parlamentari que dóna suport al Govern. Vet aquí la declaració de principis davant de la ciutadania d'aquest país: contra la crisi, contra l'atur, un pressupost, instrument per batre a una i l'altra, i el coratge d'un Govern determinat fins al final a vèncer la crisi.

Segona consideració. Aquestes paraules han d'anar acompanyades, com és natural, de mesures. Han format part de tot el debat. Un sent la temptació d'anar recollint, escoltant-los a vostès, molts i molts elements que conformen aquest pressupost. Però si vostès m'ho permeten, quan parlem de suport a la recuperació econòmica i impuls de l'economia productiva, parlem de la continuïtat dels programes, de l'Institut Català de Finances i del seu increment. O de la reducció del dèficit en la mesura que hem pogut per alliberar recursos, una vegada fem front a tot l'endeutament públic. O polítiques d'estímul a la recerca, el desenvolupament i la innovació. O el canvi de model de formació professional. O el foment de l'activitat productiva. I un llarg etcètera, que, naturalment, podríem anar detallant, detallant, detallant, detallant. Com per exemple, quan parlàvem de l'Institut Català de Finances. Hem arribat al límit màxim del seu endeutament –6.000 milions–; el màxim, sí, diputada Martínez-Sampere. Que vostès en van fer molt, també; que nosaltres els vàrem animar des de l'oposició a que el fessin, és clar, i que ara vostès ens animin a que vagi més lluny, normal. Però estem amb un màxim d'endeutament de 6.000, i uns límits quant als avals, màxims, de 2.000, que és el nivell més alt que ha assolit l'Institut Català de Finances.

Hi ha un debat que no em puc estar, senyores i senyors diputats, de parlar-ne. I crec que està en el fons, una miqueta, del debat que tenim. Jo crec que ens entestem, senyores i senyors diputats de l'oposició, en un debat un punt estèril –estèril–, no «el debat», com suscitava algun altre diputat intervinent; el debat estèril

és: ajust pressupostari contra polítiques d'estímul. Doncs no és exactament aquest el debat. És veritat que a Europa, és veritat que a Europa portem tres anys, tres anys llargs discutint ajust pressupostari contra polítiques d'estímul. Però creiem que aquest no és exactament el camí. Polítiques d'estímul, imprescindibles. Ajust pressupostari? Ens hem deixat la pell... Hi ha complement a l'ajust pressupostari i a les polítiques d'estímul, al que pràcticament només s'hi han referit alguns de vostès negativament: la política de reformes.

Els recursos, senyores i senyors diputats, són els que són; l'ajust és el que és, i l'estímul l'anem tirant endavant com podem. Però hi ha una política de reformes per la que hem maldat durant anys, per la que hem batallat durant anys, que ha de proporcionar un camí nou per al creixement de l'economia. I quines són aquestes reformes? Doncs el mercat laboral, el mercat financer, el mercat energètic, etcètera. I estem amb l'esperança –subratllo: esperança–, senyores i senyors diputats, que estiguem en el bon –en el bon– camí.

Per tant: ajust pressupostari? Indiscutible. Polítiques d'estímul? En la mesura que es pugui. Reformes? No podem perdre ni un dia més. Després, diputades i diputats, en el que no posem d'acord del tot és en la naturalesa de les reformes. Alguns de vostès han estat absolutament duríssims amb les reformes que avui s'han plantejat. Però això ja forma part de cadascú i de com ho veuen.

Ara m'he de referir, obligatòriament, perquè vostès ja saben que és la funció del diputat que dóna suport al Govern, a les crítiques que l'oposició ha plantejat. Ho faré amb brevetat; i miraré de fer-ho molt constructivament.

Començarem pel Partit Socialista de Catalunya. Ha dit una cosa amb la que jo sóc, de veritat, diputada Martínez-Sampere, sensible, perquè m'he passat set anys a l'oposició, sap? Diu, «és que el Govern ens aprova tan poques esmenes...» No saben quant sensible sóc a aquest argument. Perquè quantes vegades haurem repetit aquesta qüestió davant del conseller Castells, fins a perdre la memòria? Manta, manta vegades– manta vegades. I vostès diuen: «i ara vostès...» Però hi ha una lògica, diputada Martínez-Sampere, que és la que vull que vostè entengui, no que m'accepti, que entengui. Hem fet càlculs respecte al que costaria –ja els ho vam dir l'altre dia a la comissió, quan van comparèixer els consellers Mas-Colell i

Recoder, parlant de Spanair–, hem fet càlculs del què costaria totes les demandes fetes pel Partit Socialista de Catalunya en el seu conjunt. No parlaria de pujo, baixo, sumo, resto, no, parlaria de les disposicions addicionals: 6.000 milions d'euros –6.000 milions d'euros. Ep, amb bona intenció. Vostès no hi ha un sol euro, diputada i diputats, que demanin amb mala intenció; tot amb bona intenció, però el que els volem dir és que davant d'aquesta lògica no hi podem accedir. I segurament –segurament–, ajustem massa i diem: doncs no els podem aprovar a aquests col·legues cap esmena en la línia que ho plantegen. Però per això només volia que això ho tingués en compte perquè veies quant sensible sóc, senyora Martínez-Sampere, al que ens diu.

Ara bé, on ha estat el gruix de la intervenció de la diputada Martínez-Sampere? Oh, en queixar-se. Està dolguda, la diputada. «Teatret, comèdia, engany, ocultació.» Tant i tant i tant dolguts per un acord entre Convergència i Unió i el Partit Popular. Tant que hem fet per vostès perquè tinguessin una alternativa. I nosaltres ho agraiem, i cara al futur tenim esperances dipositades, li sóc franc. Però li recordo, diputada, que fa només un ple –un ple, un– que van reprovar el conseller d'Economia. Home, no deixa de ser difícil, ja em perdonaran, discutir un pressupost quan prenen la iniciativa de reprovar el màxim artífex del pressupost. I això a nosaltres se'ns fa un punt difícil. Ja sé que a vegades pots tancar una mica els ulls i fer de més i de menys, però en aquest cas no ens ha semblat oportú passar per aquesta petita –petita– circumstància de reprovar el conseller, i diu, i a més a més, aprovi'm el pressupost, que li passaré unes esmenes... El conseller Mas-Colell no estava en la millor de les disposicions, li ho ben asseguro.

Per tant, des d'aquest punt de vista, vostè ens reclama, una i una altra vegada, diàleg, diàleg, diàleg, i jo, senyora Martínez-Sampere, li vull dir una cosa com a punt i final: hi estem d'acord. Però tant hi estem d'acord que avui, aquesta tarda, diputada, aprovarem junts una llei. Sí..., sí..., sí..., sí..., sí..., aprovarem junts una llei. Ja sé que potser... És la Llei d'urbanisme, diputada. Diuen fins i tot que no. (*Veus de fons.*) No desmenteixi els seus, és que sí! Tant que volen dialogar, tant que volen pactar, diu «aprovarem una llei junts», diu «no», diu: «sí!», la llei d'urbanisme l'aprovarem plegats. Ep, atenció, diputada, i vam aprovar tot el tema

de sanitat, l'eix de sanitat, amb les lleis òmnibus. I aprovarem més junts. Perquè aquest Govern i val per tots els grups parlamentaris, per què hauria de tancar les portes a acords massius amb tots els grups del Parlament? Per què? –per què? A algú no ens queda més remei que tancar-les, diputada. I ara ja li explicaré a continuació. Amb alguns no podem fer més que tancar portes, però amb la resta, per què no podem arribar a acords?

Diputada, i diputats, i diputats socialistes: la nostra voluntat, de veritat –ens poden creure–, és d'arribar a acords i millorar el nivell d'acord polític pressupostari i parlamentari durant aquesta legislatura. Cregui'm. Ja ho pot comptar.

Passem ara a Iniciativa per Catalunya. Avui el diputat Boada ha excel·lit; ha excel·lit, Boada. Miri que ho acostuma a fer, però avui ha estat sembrat. Miri el que ens diu primer de tot; el diputat Boada ens diu: el debel·lador del dèficit, el que creu que el dèficit és una mania nostra, fins i tot una perversió, ens acusa d'incomplir-lo. El debel·lador –el màxim debel·lador–, el que diu que això del dèficit són manies de la dreta, resulta que ara ens diu: «I, a més, no, no el compleixen, no el compleixen, vostès fanàtics del dolor com són.» Ens diu més encara –encara ens diu més–, ens diu –ens diu–: «Sangoneres de l'estat del benestar»: «sangoneres de l'estat del benestar.» Això, president, vostè s'ho ha perdut, però aquí també ha excel·lit el diputat Boada: «Sangoneres de l'estat del benestar», vostès, que són el perpetrador, per naturalesa, de l'afebliment de la societat del benestar. Vostès, amb les seves polítiques; molta boqueta, però amb les seves polítiques han anat arruïnant –arruïnant–, arruïnant la societat del benestar, fent-la més feble, dient el diumenge: «Visca l'estat del benestar», i treballant tota la setmana per anar reduint-lo, per anar aprimant-lo. Escolti'm – escolti'm–, voluntàriament, per perversitat? No. Això és el que ens separa, senyor Boada. No és per perversitat, no és que vostès vulguin afeblir la societat del benestar, és per incompetència. (*Veus de fons.*) No saben com fer-ho, ni poden com fer-ho. De veritat, de veritat, no..., és que vostès això es creuen que és... Ja ho he comprovat un parell o tres de vegades, senyor Boada, vostè creu que això és un recurs dialèctic, i això ho dic molt seriosament. Vostès estimen l'estat del benestar, l'estima tothom: tothom –tothom!–, l'estima tothom. Ara bé, vostès no

entenen, no han entès mai que quan parlem de dèficit, quan parlem de deute, quan parlem d'ajust pressupostari, quan parlem de despeses, parlem de salvar la societat del benestar. I la seva política, malgrat que vostè –vostè–, vostè l'estimi, l'estat del benestar, el condemna a aquest estar, a ser cada vegada més prim, més feble, més pobre i, per tant, amb menys prestacions.

Ha parlat vostè, això sí, ha estat un moment fenomenal, quan diu que nosaltres representem una obra de teatre, amb el pacte amb el Partit Popular; i seguit ens diu: «Són vostès el sector més dur, més intransigent i més pervers del capital financer del món!, reaccionaris!» I vostè ens ve aquí a parlar de teatre? Vostè, Boada, ens ve aquí a parlar de teatre? Per l'amor de Déu. Arriba un que perd la paciència. Fins i tot de poder contestar aquest tipus de coses. Però també ens ha dit que tenia una alternativa. I l'alternativa és la següent: «Reducció de l'atur per la convergència social...» –eh que sí? Jo això haig d'estudiar-m'ho més, i aprendre a veure com– «...i sortir del fonamentalisme de mercat per...» –ben bé això no ho ha acabat de dir, se li ha anat el pensament al cel i no ha acabat de dir com sortien del fonamentalisme. I jo li faig una pregunta, diputat Boada, vostè, davant de l'opinió pública de Catalunya, la que ens està veient, aquests senyor i senyores que ens escolten, no podria tenir un mot d'autocrítica? No podria dir, en un moment, que s'han equivocat en algun lloc? Que vostès van estar tres anys –tres–, tres anys –tres– lluitant contra la crisi aparentment, i que van portar el país a on l'han portat, i nosaltres, clar que els vam criticar, com ens critiquen vostès, però vam entendre la situació en la que es trobaven. I és difícil, per a nosaltres –és difícil per a nosaltres–, diputat Boada, és difícil per a nosaltres –és difícil per a nosaltres– acceptar que vostè ens ve aquí a donar lliçons de com hauríem de fer les coses. Ni una sola paraula d'autocrítica! Ara, això sí, amb veu molt alta, molt alta, molt alta, molt alta: «no passaran», «no ho acceptarem», «som els defensors dels ciutadans del carrer...»; va, per favor: són els nostres pressupostos que estan condicionats pels seus pressupostos; dels maleïts pressupostos que va haver d'aprovar aquesta cambra. *(Veus de fons.)*

Per tant..., per tant..., llàstima, senyor Boada –llàstima, i acabo amb això–, tantes idees, tantes idees i tan inútils, senyor Boada. *(Veus de fons.)* Tantes idees que

han presentat a la cambra i tan inútils, tan poc eficients; i, a més, això no és una opinió, Boada, això és un fet demostrat.

Esquerra Republicana de Catalunya , senyor Sergi de los Ríos, compartim en bona mesura allò que ens diu vostè. Ja hi estem d'acord. Vostè què ens ha dit aquí? Diu, «home, vivim asfixiats», vivim patint, tenim el dèficit que vostè ha xifrat, com hem xifrat nosaltres, de 16.000 milions d'euros l'any. I estem asfixiats. I ens ha dit clarament: «El pacte fiscal és la solució.» Hi estem d'acord.

Dues consideracions, senyor De los Ríos. Respecte al calendari, hem sentit aquest dematí el president de la Generalitat de Catalunya: juny, i 2012 –juny i 2012. I respecte a la seva voluntat, que és el que demanem com a molt important, senyor Sergi de los Ríos, un cop de mà; un cop de mà, perquè com ha dit correctament el president, estem convençuts que podem sumar el Partit Socialista, i volem sumar el Partit Popular al pacte fiscal. Per estètica? No. El senyor Laporta fa un gest volent dir «vostès somien truites», però ho intentarem, Laporta, vostè també ens ha d'ajudar, ja ho he dit al president aquest dematí. Intenti-ho. Vostè que és un home..., ha demostrat ser un home resistent, no? Intenti-ho. Donar un cop de mà al Govern i a aquest grup parlamentari per sumar socialistes i populars al pacte fiscal.

El senyor Rivera no hi és. Jo no acostumo a fer referència als diputats quan no hi són. Només per demanar –hi ha el seu grup; senyor Cañas i senyora diputada–, només per demanar una cosa: clar que tenim model contra model. Ja ho acceptem això. I és legítim el seu model i el nostre. Però no podríem defensar el model sense necessitat d'esbiaixar totes les qüestions? Deixi'm, tres perles –tres– que ha dit el seu portaveu. La primera: «La consellera Ortega» –ha dit vostè, ha dit–, «la consellera Ortega ha declarat en contra dels consells comarcals.» Perla: falsa. La segona afirmació: «Vostès no fan res més que apujar impostos.» Perla: falsa. La tercera: «Vostès s'han carregat a tots els servidors públics. Perla: falsa.

Es pot fer populisme

Fitxer 16

...fer de qualitat. Jo ja entenc que vostès vulguin fer populisme, però s'ha de fer de qualitat. I una cosa molt important, hi ha una perniciosa tendència per part del senyor Rivera i d'alguns dels dos diputats que l'acompanyen amb identificar –deu ser pel nom– el que pensa la ciutadania amb el que pensen vostès. I encara en senyor Cañas fa així, diu: «I tant.»

Doncs hi ha un profund gap en què la ciutadania els deixa tres diputats i atorga majories a altres grups, i concretament a Convergència i Unió. I els ciutadans estan equivocats. Això surt i ho diu –surt i ho diu– que els ciutadans estan equivocats. D'acord, d'acord, no s'enfadi –no s'enfadi– senyor Cañas, jo sé que vostè té un mal enfadar, no s'enfadi, no ho pretenc –no ho pretenc.

Entrem, senyora presidenta, en una altra part de la intervenció. Senyor Laporta, no el voldria deixar a vostè. Gràcies. Vostè és veritat que cada dia que intervé està un puntet, un «pelet» més crític, ja ho sabem, però no perdi l'esperança ni la confiança en aquest govern ni en el seu president, i crec que li podrem donar satisfacció. I en aquest camí sumem. I vostè ja sé que vota aquest pressupost en unes condicions tàctiques molt determinades, però en qualsevol..., gràcies.

Ara ve el PP. El PP ha fet una intervenció, senyor Coto, a vostè sempre li dic el mateix, té la particularitat de dir: «Estem d'acord amb això, amb això i donem suport al Govern amb això i amb això», i després ens fot una clatellada importantíssima. És el seu estil parlamentari –és el seu estil parlamentari. Però anem a veure, senyor Coto, de què estem parlant en concret. Primer, per veure si ens podem posar d'acord sobre aquesta qüestió: creixement econòmic, igualtat d'oportunitats, suport a les empreses, impuls industrial, innovació, recerca –aposta per tots dos– ensenyament, formació, moderació fiscal i reforma de l'Administració. Bé, jo ja admeto que vostès creguin que ens han condicionat en tot això, però és la carn i la sang del nostre programa. Això és el que ha de saber la ciutadania, el PP dóna suport a un programa electoral que ha donat a aquest grup parlamentari seixanta-dos ciutadans, és el que ha de saber aquesta ciutadania. Gràcies, diputada, per la feina que fan, però és el nostre programa, és a dir, que votar pel creixement econòmic, la igualtat d'oportunitats, el suport a les empreses, l'impuls

industrial, l'aposta per la innovació, l'ensenyament, la formació, la moderació fiscal, és carn i sang del nostre programa. I vostè diu, diputat Milla, diu: «Però els hem forçat un “pelet” més.» Ja està bé –ja està bé– però és el nostre programa, i l'opinió pública ha de saber que hi ha un acord amb el Partit Popular sobre la base del nostre programa. Diu: «Teixidó, que aquí coincidim.» Benvinguts, però la majoria d'aquesta cambra la té un grup parlamentari que es diu Convergència i Unió, i els dóna les gràcies, senyores i senyors diputats, per la feina que fan.

Malgrat que voldria dir una cosa més, diputat Coto, ja que vostè s'ha posat totes les medalles, les que tenia i les que no. Això nosaltres ho fem coneixedors, diputat Coto, coneixedors de les diferències amb el Partit Popular, i alguna incoherència que altra. Vostè té l'amabilitat sempre de dedicar-nos paraules dolces, no diré que d'amor però dolces, respecte a quant apugem els impostos. Vol que parlem de l'IRPF? Ah, es temporal, això seu. És a dir, quan nosaltres apugem les taxes, conseller Mas-Colell, és definitiu. Quan ells apugen els impostos és temporal.

(Veus de fons.)

Gràcies, Milla, el veig entusiasmat amb això.

(Rialles.)

No li ha de ser difícil ni res defensar aquesta posició... Ja ho sé, ja ho sé.

Vull acabar, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats, dient el següent: un, compromís, governem amb seriositat i amb rigor; dos, governem amb coratge en funció dels objectius marcats, això ningú ho podrà discutir, d'aquest govern podran dir moltes coses –d'aquest govern– però que té determinació, decisió i coratge no, alguns fins i tot creuen que potser un punt massa, però tenim determinació, decisió i coratge; tres, reformes avui i pacte fiscal demà, senyor Boada, senyor de los Ríos –no sé a qui referir-me del Partit Socialista i el Partit Popular– reformes avui, pacte fiscal demà, i creiem que això és possible. Sí, diputada, creiem que és possible, i creiem que vostè està en la línia de sumar-se al pacte fiscal.

I finalment l'última qüestió de totes. Acabem d'aprovar, senyor conseller, el pressupost. Felicitats al Govern... –el votarem ara i l'aproverem– felicitats al

Govern, felicitats conseller, felicitats al seu equip, gràcies per la feina feta, però el més important és que aquest pressupost és un instrument que tanca un cicle de dos anys, 2011-2012, que posa les bases per combatre la crisi i apostar per polítiques de creixement, ho farem, però a més els volem dir una cosa més: Hauria de ser l'instrument per garantir, senyores i senyors diputats, i em refereixo molt particularment a l'oposició, la unitat d'acció dels grups parlamentaris per vèncer la crisi.

Sentíem algunes intervencions fent preguntes als consellers aquest dematí del Grup Parlamentari Socialista. Serà tan difícil que ens posem d'acord en tenir la unitat d'acció per doblegar la crisi i sortir-nos-en? Jo crec, senyora presidenta, que no. En qualsevol cas, un darrer missatge de confiança a la ciutadania –un darrer missatge de confiança a la ciutadania. Treballarem, doblegarem la crisi i ens en sortirem.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Senyor de los Ríos.

Sergi de los Ríos i Martínez

Senyora presidenta, li demano la paraula per al·lusions directes.

La presidenta

Trenta segons.

Sergi de los Ríos i Martínez

Molt bé. Senyor Antoni Fernández Teixidó, ens ha emplaçat a Esquerra Republicana a donar un cop de mà, de fet ho ha fet el propi president de la Generalitat avui, per mirar d'estendre aquest acord sobre el pacte fiscal basat en el concert econòmic. Evidentment, voluntat no ens faltarà, des d'Esquerra Republicana, vaja, ja intentarem convèncer el senyor Coto que el concert econòmic és bo, i a la senyora Rocío Martínez-Sampere, però no amaguin que la principal responsabilitat és del Govern en aquesta matèria, i amb això els emplacem.

La presidenta

Senyora Fernández Teixidó. Quinze segons.

Antoni Fernández Teixidó

Ara sí? Senyor de los Ríos, en cap cas se'ns passa pel cap que la principal responsabilitat no sigui d'aquest govern, d'aquest govern i del grup parlamentari que li dóna suport, però estem confortats quan sentim que grups com vostès, o el senyor Laporta, ens poden acompanyar a què en lloc de ser tres grups parlamentaris tinguem la majoria de la cambra per aconseguir el pacte fiscal que Catalunya tant necessita.

Gràcies, diputat.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, començarem la votació d'aquest projecte de llei de pressupostos. Atès que se'ls ha lliurat als portaveus dels grups i dels subgrups un guió de votacions per a aquest projecte de llei, els proposo que fem les votacions d'acord amb el guió que tenen, i no esmentaré específicament els articles ni les esmenes que estem votant sinó el conjunt dels blocs de la votació.

Començarem pel primer bloc d'esmenes, que és les presentades pel Subgrup Parlamentari de Solidaritat Catalana per la Independència, i veuran que hi han diferents votacions. Començarem per la primera votació. En aquest cas és una esmena, la número 88, però com que la tenen apuntada, per anar més àgils en aquesta votació, farem primera votació, segona votació... D'acord?

Doncs comencem per la primera votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 108 en contra i 1 abstenció.

Passem a la segona votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 118 en contra i 1 abstenció.

Passem a la tercera votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Passem a la quarta votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 110 en contra i 9 abstencions.

Passem a la cinquena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 12 vots a favor, 109 en contra i 10 abstencions.

Passem a la sisena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 81 en contra i 1 abstenció.

Passem a la setena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 22 vots a favor, 81 en contra i 28 abstencions.

Passem a la vuitena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 49 vots a favor, 78 en contra i 4 abstencions.

Passem a la novena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 78 en contra i 28 abstencions.

A continuació, farem les votacions del segon bloc d'esmenes presentades pel Subgrup Parlamentari de Ciutadans.

Començarem per la primera votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Seguim amb la segona votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Seguim amb la tercera votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Seguim amb la quarta votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.

Comença... la cinquena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 78 en contra.

Continuem amb la sisena votació. Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 52 vots a favor i 79 en contra.